

INSTANTANIE

DEL NATURAL

¡Chap!

¿i.....

Moment d'esglai.

.....!?

Ja es passada la momentania impressió; ja's sent gran cridorie; gran trasbals se nota...

Tots els trevalladors mes volen que corren, fent via envers aont s'ha sentit el cop.

La gent que passa s'ature; tots s'agrupen.

En els rostres encuriosits s'hi veu pintade i 'ansie de saber...

Les mirades escudrinyadores se crusen...

Qué's estat?...

Chist... Silenci...

I.....

No, no li batega'l cor.

¿i.....

Un metje, correu; el jutje, depressa...

Com un cuet surten disparats varis obrers.

Mes gent s'ature. Tot-hom vol veure-ho; tot-hom vol passar á primer terme... i s'api-nyen i s'apreten, i, impossible donar un paç.

.....!?

Les mirades se reoconcentren á un punt.

Se sent un crit esgarrifós, plors de done, la seva...

Com un llamp traspassá'l bloc de carn hu-mane...

Gran espectació; gran silenci.

Ella, la muller, presa d'un pressentiment horrible s'abraone sobre de son marit; el be-sa... i hi torne...

I.....

I ell no's mou, i ella'l crida i's desespera i plora am mes forsa.

I.....

—¡Espós meu! ¡Soc jo! ¡Desperta!

I ell tampoc se mou i ella done un crit que esglaié i cau aplomade, no podent resistir mes, sense forces, caientli cara avall regalims de sanc que brollen de les ferides de son marit.

Un ¡ah! apagat, com ofegat pe'l sentiment se deixa sentir. Tots els cors se nuen; tots san-gloteixen; tots senten compassió.

A'n ella la treuen i procuran retornarla, lluny del lloc de la desgracie.

En questos moments, arriban, adelerats i plens de suor, el jutje, l'actuari, els agutsils, el meje, guardes, camillers...

Els guardes fan rotllo, i be prou que'ls cos-te... A pany clos se defensa'l seti...

Per fi, la justicie s'obre paç i entre en el cercle... i la gent mes s'apreta, i mes i mes...

El metje analise. Ningú respire...

El jutje l'interroga. El metje mou el cap...

¿i.....

¡Mort! Te'l cap esberlat; ha sigut instantá-nie; el metje ho certifique...

S'interroga als companys, al encarregat de les obres, al públic. Se compleix ab el formulisme...

Els camillers s'emportan en una camilla al mort. La justicie's retire. La gent quede for-mant grupus...

I.....

Com ha sigut? Jo vos ho explicaré, diu un obrer que ho ha presenciát, ab amarg accent. Mireu: no vos diuen res aquest tauló i aques-tes cordes i ompudes...?

¿i.....

La bastide poc asegurate per l'alture ont arribe i pel pes que tenié que sostindre; cor-des podrides, fuste corcade; estalvi d'unes cuantes pessetes.

.....!?

Ja ho veieho, pobres obrers, mos consem-blants i quine triste condició es la nostre.

I que's amarc el bocí de pa que's menja.

I com se pasta am nostre suor i am nostre sanc.

I com el disfruten els qui menys el guanyen.

I com se'n gaudeixen.

I com el fan servir en sas orgíes els mimats de la fortune...

I com mes valdríe no haber nascut, per esser lo que's la vida; per fers'hi lo que'n ella s'hi fa; per véures'hi lo que'n ella s'hi veu... pera al final tornar al no res.

I com un, prenyat de desesperació, assede-gat de justicie, sent rabie al ensemps qu'odi á la vida...

I com un comprén que tots en ella hauríem de ser uns, iguals, sens privilegis...

I com un no comprén, no pot compendrer el per qué d'aqueste desigualtat, el perque es-sent tots germans, formem castas...

I com un no capeix, per mes que burxi, la moral de l'abnegació que's demana am l'ab-surde faule de *que's estat, es i será.*